

lige overfor Anliggender af en mindre almindelig Betydning for Landet. Det er dette Standpunkt, som baade Kommissionen og Regjeringen have indtaget ved Bedømmelsen af, hvor vidt man kan gaa her, at man befindt sig lige overfor en Sag, der havde Interesse ikke for de og den Enkelte, men for det Hele og overfor Noget, der var tjenligt og nyttigt til at løfte og fremme Landbruget, hvis Betydning for Landet som dets vigtigste Indtægtskilde jeg ikke behøver at hentyde til. Dette forudskiftet, har jeg jo allerede her pointeret, hvad der har været Grunden til, at man har troet paa visse Punkter at turde gaa til Bestemmelser, der maatte for de Enkelte kunde se ud som noget Nærgaende; Grunden, hvorfor man har troet at turde sætte de kommunale Autoriteter, Kommunalbestyrelserne, i Bevægelse til Paabegyndelse af Arbejder, som man ellers ikke vilde gjøre, er den, at man har troet, at de vare nødvendige, og at de vare af særlig Vigtighed, saa at man ogsaa lige overfor dem maatte kunne fødre en Opoffrelse af Kræfter. Den ærede 3die Landsthingsmand for 5te Kreds (Ogenbøll) havde den Betænkelse, at man havde gjort Beføstningerne ved Reguleringen noget for store, og at det maatte paa mange Steder kunde forhindre, at man fik gennemført, hvad der burde gennemføres, idet Kommunalbestyrelsen vilde vige tilbage for de Udgifter, der derved vilde paabyrdes Kommunerne. Bestyrelserne ere jo gaaede ud paa at give de mindre offentlige Vandløb en Stilling i Loven, der kommer meget nær ved Hovedvandløbene, at vise dem den samme Omhyggelighed ved Reguleringen af de Arbejder, der staa i Forbindelse med dem, som man viser Hovedvandløbene, idet de ganske vist kunne være af en saadan Betydning, at de nærme sig den Betydning, som Hovedvandløbene have. Man har derfor troet, at det var nødvendigt ved Fastsettelsen af Reglerne for deres fremtidige Behandling ogsaa at trække sagtyndige Autoriteter til sig. Man har ikke troet, at Synsmændene altid ville have den fornødne tekniske Indsigt, den fornødne Evne til at bedømme, hvad der i saa Henseende maatte være nødvendigt. Derfor har man troet, at det maatte være rigtigt ved Fastsettelsen af, hvad der skulde gjælde ved disse Vandløbs fremtidige Behandling, ogsaa her paa Forhaand at sikre sig en kyndig og paalidelig Hjælp, som man tror at kunne søge hos Landvæsenkommissionen, og naar det ærede Medlem troede, at Kommunalbestyrelsen vilde vige tilbage for Beføstningerne ved en Landvæsenkommission og de tekniske Forarbejder, saa tror jeg, han vil være enig med mig i, at de enkelte Vods-ciere i en endnu højere Grad vilde vige tilbage for en saadan Beføstning, som naturligvis vil være forholdsvis meget større for dem end for Kommunalbestyrelsen. Sagen er, at man har troet at kunne betragte disse Anliggender som saadanne, der ikke alene vedrøre de Enkelte, men

Kommunen i dens Helhed, som Anliggender, der, skjøndt Nogle ikke have den direkte Fordel deraf, som Andre have, dog maa siges i den Grad at interessere Kommunen i dens Helhed, at fremme Kommunens Vel i dens Helhed, at det ikke kan findes ubilligt, at hele Kommunen bidrager dertil. Det er ikke det eneste Omraade, hvor de enkelte Medlemmer af Kommunen gennem Kommuneskassen kunne komme til at bidrage til Anlæg eller Foranstaltninger, hvoraf de ikke have nogen direkte Nytte. Jeg vil i saa Henseende blot henstille, hvorledes det vilde se ud med det kommunale Vævæsen, hvis Beføstningen derved ikke kunde tages af Kommunens Kasse, hvis man f. Ex. ikke vilde tage Pengene til en Vel ogsaa hos Folk, der maatte aldrig vilde komme til at benytte den. Kommunens Opkomst i det Hele, dens Fremme gennem almenyttige Foranstaltninger kan man ikke udstykke saaledes, at kun de, der have den direkte eller ligefremme Fordel deraf, skulde være de Æneste, der bidrage dertil. Udgifterne ved slige Foranstaltninger maa man fra et højere Synspunkt have Lov til at fordele paa alle Beboerne. Skjøndt jeg jo meget godt kender den Uvillie, der i enkelte Kommuner kan være tilstede hos de enkelte Personer til at yde Bidrag til saadanne Ting, der ikke give dem nogen direkte Fordel, tror jeg, at man i Lovgivningen maa se bort deraf og mere og mere bringe det til, at Kommunens Opkomst maa være et Fællesanliggende for Kommunen, som Ingen kan vægre sig ved at give sit Bidrag til. Jeg tror, at den Omstændighed, at man har paa-lagt Kommunen at udrede Beføstningen ved disse foreløbige Foranstaltninger til Landvæsenkommissioner og tekniske Planers Udarbejdelse, saa langt fra at modvirke Optagelsen og Reguleringen af Vandløb, der maatte i de enkelte Tilfælde vilde af den Enkelte kræve en for haard Beføstning, tværtimod vil gjøre det muligt, at man kan faae Vandløbene optagne og regulerede. Og skulde i et enkelt Tilfælde Kommunalbestyrelsen af Hensyn til Beføstningen vægre sig ved at indstille til Amtsraadet at optage et saadant Vandløb, vil der kunne rettes derpaa, idet Amtsraadet ifølge Lovforslaget har Ret til at paalægge Kommunen at optage et saadant Vandløb blandt de offentlige. — Det ærede Medlem mente, at vi vare gaaede Kjøbstæderne lidt for nær i den Bestemmelse i § 3, hvorefter Amtsraadet bestemmer, hvilke Vandløb der skal optages som Hovedvandløb. Det ærede Medlem vil se, at man har søgt i dette Afsnit af Loven at holde Ministeriet saa meget som mulig fjernt, hvor der skal tages Bestemmelse om, hvilke Vandløb der skulle være offentlige, og om Tilveiebringelsen af Regulativer osv., og at man ligeledes har fjernet Ministeriet fra at være den Autoritet, der tager den endelige Bestemmelse om, hvorvidt et Vandløb, som berører en By, skal være Hovedvandløb eller ikke;